

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2023 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach, IV Wydział Pracy w sprawie sygn. akt IV P 103/22 po rozpoznaniu po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2023 r. w Skierniewicach na rozprawie sprawę z powództwa W. S. przeciwko P. S. (1) o odszkodowanie zasądził od pozwanego P. S. (1) na rzecz powoda W. S. kwotę 12.730,42 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 marca 2022 r. do dnia zapłaty, stwierdzając że pozwany ponosi odpowiedzialność solidarnie z osobą odpowiedzialną za szkodę – P. S. (2).

Sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie powód dochodził odszkodowania od pozwanego z tytułu wyrządzonej mu szkody, który to był jego pracownikiem. Pozwany jest również synem powoda. Strony obecnie są od lat skonfliktowane. Pomiędzy stronami toczyły się również inne postępowania sądowe. Prawomocnym wyrokiem karnym z dnia 16 czerwca 2021 r. II K 198/20 pozwany został uznany za winnego popełnienia wraz z żoną P. S. (2) przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, to jest oszustwa z podrobieniem dokumentów, za co została im wymierzona kara grzywny. Z wyroku tego wynika wprost, iż pozwany powyższym zachowaniem, stanowiącym przestępstwo doprowadził do wyrządzenia szkody powodowi na kwotę dochodzoną pozwem, która nie została naprawiona. W konsekwencji Sąd Rejonowy będąc związany wskazanym wyrokiem karnym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, nie znajdując jednocześnie podstaw do uwzględnienia podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia. Jednocześnie Sąd Rejonowy zrezygnował z obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Apelację od w/w wyroku w całości wniósł pozwany P. S. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy poprzez nierozpoznanie istoty sprawy poprzez rozstrzygnięcie w całości w oparciu o żądanie powoda, pomijając istotne twierdzenia i zarzuty pozwanego mające charakter materialnoprawny,
2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy poprzez niezastosowanie art. 130^{1a} ust. 3 i nieprzyjęcie pisma (sprzeciwu) wraz z uzupełnionym zarzutem potrącenia,
3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy poprzez niedokonanie zwrotu pisma - sprzeciwu od nakazu zapłaty w sytuacji uznania, iż pełnomocnictwo nie upoważnia pełnomocnika powoda do złożenia zarzutu potrącenia (a wskazanie tej okoliczności dopiero w uzasadnieniu wyroku), co stanowi naruszenie m.in. przepisów art. 130^{1a} § 1,2,3 k.p.c.;
4. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 203¹ § 1 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 3 KPC i przyjęcie, iż potrącenie nie spełnia wymogów tychże przepisów.
5. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy w postaci art. 233 § 1 KPC poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, skutkującej błędami w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd. a polegającej w szczególności na:
 - a. pominięciu faktu, iż powód nie poniósł żadnej szkody z tytułu popełnionego na jego szkodę czynu zabronionego,
 - b. pominięciu faktu składania przez powoda fałszywych oświadczeń w sprawie tej (i innych toczących się między stronami),

c. dokonaniu ustaleń faktycznych w zasadzie jedynie na podstawie twierdzeń i dowodów przedstawionych przez powoda, naruszając przy tym zasadę swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego,

d. niewłaściwej ocenie pełnomocnictwa złożonego do sprawy przez pełnomocnika pozwanego.

6. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy w postaci art. 227 KPC, 232 KPC, art. 2352 KPC poprzez pominięcie wniosków dowodowych pozwanego zgłoszonych w sprzeciwie od nakazu zapłaty (w istocie wszelkich wniosków dowodowych).

7. naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 5 Kodeksu cywilnego wobec rażącego nadużycia prawa podmiotowego przez powoda, domagającego się odszkodowania w sytuacji nieponiesienia szkody.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 368 § 1 pkt 5 KPC wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (za pierwszą i drugą instancję), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji i pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Stosownie do art. 374 i 375 k.p.c., co do zasady, apelacja podlega rozpoznaniu na rozprawie, nie mniej w każdej sprawie w razie uznania, że przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej nie jest konieczne, apelacja może zostać rozpoznana na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy. Sąd drugiej instancji związany jest wnioskiem strony o przeprowadzenie rozprawy, za wyjątkiem wypadków, gdy cofnięto pozew lub apelację albo w sprawie zachodzi nieważność postępowania.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły w apelacji oraz odpowiedzi na apelację o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone dotychczas pisma procesowe i brak wniosków dowodowych, dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Przechodząc zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy i odnosząc się do zarzutów apelacji stwierdzić należy, że są one chybione.

Sąd II instancji w pełni aprobując i przyjmując ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, jako własne, jednocześnie stwierdził, że nie zachodzi obecnie potrzeba powielania w tym miejscu tych ustaleń.

Stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c. w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji:

1) wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji, chyba że sąd drugiej instancji zmienił lub uzupełnił te ustalenia; jeżeli sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe lub odmiennie ocenił dowody przeprowadzone przed sądem pierwszej instancji, uzasadnienie powinno także zawierać ustalenie faktów, które sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa powinno objąć ocenę poszczególnych zarzutów apelacyjnych, a poza tym może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne oceny sądu pierwszej instancji.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny sprzecznej z zasadami logiki.

Skuteczny zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji swobodnej oceny dowodów może prowadzić do uchylecia zaskarżonego orzeczenia, jednakże do jego postawienia nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącej odpowiada rzeczywistości. Zarzut ten nie może opierać się zatem tylko na przedstawieniu odmiennej wersji przez stronę skarżącą, lecz koniecznym jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności apelujący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post. SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, niepublikowane, wyrok SN z 27 września 2002 r., II CKN 817/00).

W sprawie bezspornym było, że w stosunku do pozwanego i jego żony P. S. (2) zapadł prawomocny wyrok karny skazujący za popełnienie przestępstwa. W sprawie sygn. akt II K 198/20 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Skierniewicach w/w zostali uznani za winnych popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk - o to, że w okresie od 10 września 2018 r. do 6 grudnia 2018 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą doprowadzili D. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P., zajmującego się między innymi rozliczaniem podatku VAT na terenie krajów członkowskich Unii Europejskiej, do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem tj. mieniem należącym do W. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w łącznej kwocie 2.965,48 euro, co stanowiło równowartość 12.730,42 zł w ten sposób, że w celu uzyskania nienależnego im zwrotu podatku z faktur (...) z (...)wystawionych na rzecz firmy powoda, wprowadzili w błąd wyżej wymienioną firmę dokonującą rozliczeń wyżej wymienionego podatku poprzez przedłożenie jako autentycznej, uprzednio podrobionej zgody W. S., na podstawie której dokonali zmiany firmowych rachunków bankowych firmy powoda, przeznaczonych między innymi do dokonywania rozliczeń podatkowych z kontrahentami poprzez wskazanie własnego rachunku bankowego do wypłaty środków z tytułu zwrotu podatku VAT, czym działali na szkodę powoda, przez co doprowadzili do utraty przez niego zwrotu podatku należnego firmie (...) z tytułu należnej mu kwoty z tytułu zwrotu podatku VAT, za co została im wymierzona kara grzywny.

Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Sąd w postępowaniu cywilnym nie tylko nie może więc dokonać odmiennych ustaleń faktycznych, lecz także prowadzić dowodów w tym kierunku.

Jak stwierdza się w literaturze, moc wiążąca wyroków karnych w postępowaniu cywilnym nie jest wynikiem określonych skutków prawomocności ani powagi rzeczy osądzonej wyroków karnych, lecz jej podstawę stanowi specjalna norma prawna mająca na celu głównie uniknięcie możliwości wydania na podstawie tych samych faktów różnych (sprzecznych) orzeczeń w sprawach cywilnych i karnych oraz konieczności prowadzenia postępowania dowodowego w dwóch odrębnych postępowaniach sądowych w celu ustalenia tych samych faktów.

Powołany wyrok wydany w sprawie karnej jednoznacznie przesądza odpowiedzialność pozwanego za wyrządzoną powodowi szkodę. Ponieważ odpowiedzialność sprawców szkody za wyrządzoną szkodę jest, stosownie do art.441 §1 k.c., solidarna bez znaczenia pozostaje w jakim stopniu pozwany przyczynił się do jej powstania. Okoliczność ta może mieć znaczenie w ramach rozliczeń pomiędzy sprawcami szkody, jeżeli dojdzie do naprawienia szkody w całości lub w części przez pozwanego - stosownie do art. 441 §2 k.c., nie ma natomiast znaczenia w stosunku do powoda, wobec którego pozwany obowiązany jest do naprawienia wyrządzonej szkody w całości, skoro jego odpowiedzialność

solidarna za szkodę wraz ze współodpowiedzialną P. S. (2) została przesądzona prawomocnym wyrokiem skazującym za popełnienie przestępstwa.

Odnośnie zaś wysokości szkody wskazać nadto należy, że co do zasady nie jest wykluczone dokonywanie przez sąd pracy samodzielnych ustaleń odnośnie wysokości szkody wynikającej z popełnienia przestępstwa.

Przepis art. 11 k.p.c. nie stanowi przeszkody do dokonania odmiennych lub dalej idących ustaleń co do faktów nie wchodzących w skład znamion czynu zabronionego objętego wyrokiem karnym. Wysokość szkody ustalona w wyroku karnym jest wiążąca dla sądu pracy jeżeli wysokość ta należy do znamion ustawowych przestępstwa i stanowi niezbędny element jego stanu faktycznego. Pozwany i jego żona P. S. (2) zostali skazani za przestępstwo oszustwa.

Wartość mienia albo jego szczególna charakterystyka w odniesieniu do znamion przestępstwa opisanego w art. 286 § 1 i 2 k.k. nie mają żadnego znaczenia z punktu widzenia kwalifikacji prawnej (Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363. Zoll Andrzej WK Wyd. IV 2016 r. Komentarz do art. 286 Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Piotr Kardas). Wartość szkody nie należy więc do znamion przedmiotowych przestępstwa oszustwa co oznacza, że Sąd pracy może samodzielnie ustalić wysokość szkody. Nie może jedynie przyjąć, że szkoda nie miała miejsca (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. III CSK 267/15)". Pozwany wraz z P. S. (2) skazani jednakże zostali za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W takim wypadku wysokość szkody stanowi jedno ze znamion czynu zabronionego. „Wysokość szkody ustalona w wyroku karnym jest, wiążąca dla sądu cywilnego (odpowiednio stosuje się do sądu pracy) jeżeli wysokość ta należy do znamion ustawowych przestępstwa i stanowi niezbędny element jego stanu faktycznego.” - wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 29.11.2016 r., I ACa 1668/16 Legalis 2017 nr (...).”

Reasumując wynikające z art. 11 k.p.c. związanie sądu ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa, w tym co do wysokości wyrządzonej szkody, jeśli wysokość ta należy do znamion ustawowych przestępstwa, a tak było w analizowanej sprawie.

Tak więc powołany wyrok wydany w sprawie karnej jednoznacznie przesądził odpowiedzialność pozwanego za wyrządzoną powodowi szkodę. Tak więc, zbędnym i zarazem niedopuszczalnym byłoby przeprowadzanie postępowania dowodowego w tym zakresie i dlatego też Sąd Rejonowy słusznie na podstawie art. 235² § 1 k.p.c. pominął zgłoszone w sprzeciwie od nakazu zapłaty wnioski dowodowe jako zmierzające jedynie do niezasadnego przedłużenia postępowania.

Sąd I instancji dokonał także właściwej oceny pełnomocnictwa złożonego przez pełnomocnika pozwanego. Zgłoszenie zarzutu potrącenia jest czynnością procesową, albowiem jego podniesienie w postępowaniu sądowym oznacza w istocie powołanie się na fakt dokonania potrącenia w rozumieniu materialnoprawnym, a co za tym idzie, wszelkie wynikające z tego skutki. Zakres uprawnień zawartych w art. 91 k.p.c. nie uprawnia jednak pełnomocnika procesowego z mocy ustawy do złożenia jakichkolwiek materialnoprawnych oświadczeń, w tym o potrąceniu (zob. Wyrok SA w Poznaniu z 21.05.2013 r., I ACa 320/13, LEX nr 1345560). W analizowanej sprawie udzielone przez pozwanego pełnomocnikowi pełnomocnictwo miało charakter jedynie procesowy, nie obejmowało swoim zakresem umocowania do składania oświadczenia pozwanego o potrąceniu. W takiej sytuacji zarzut potrącenia złożony przez pełnomocnika pozwanego był bezskuteczny, bowiem nie wykazał się on stosownym pełnomocnictwem materialnoprawnym. Ponadto strona pozwana w treści sprzeciwu, w którym to piśmie procesowym powołała się na zarzut potrącenia nie wskazała również, co dostrzegł Sąd Rejonowy, daty wymagalności wierzytelności zgłaszanej do potrącenia, co było konieczne stosownie do treści art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. i doprowadziło w efekcie słusznie, w tym zakresie do zwrotu pisma w oparciu o art. 130^{1a} § 1,2 k.p.c. zarządzeniem z dnia 13 lipca 2023 r.

Pełnomocnictwo procesowe ma charakter pełnomocnictwa szczególnego, o ustawowej treści ujętej w art. 91 k.p.c. Pełnomocnictwo takie może być poddawane przez mocodawcę korektom - rozszerzone lub ograniczone (art. 92 k.p.c.), jednak w podstawowej, ustawowej formule, jaka wyznaczała uprawnienia pełnomocników procesowych występujących w rozpatrywanym procesie, dostosowane jest do potrzeb reprezentowania strony przed sądem.

Obejmuje zatem upoważnienie do podejmowania decyzji i czynności o charakterze procesowym, nie daje natomiast pełnomocnikowi umocowania do ingerencji w materialnoprawne stosunki, w jakich pozostaje mocodawca, w szczególności nie upoważnia do kształtowania jego sytuacji prawnej poza procesem.

Przepis art. 65 § 1 k.c. nakazuje tłumaczyć oświadczenia woli zgodnie z ustalonymi zwyczajami. Jednakże, zdaniem Sądu, nie sposób doszukać się zwyczajów, które nakazywałyby tłumaczyć treść oświadczenia woli o udzieleniu pełnomocnictwa procesowego w taki sposób, aby swym zakresem obejmowało ono czynności materialnoprawne. Umocowanie do dokonania takich czynności musi być wyrażone w sposób jednoznaczny, a nie wyinterpretowane z faktu udzielenia pełnomocnictwa procesowego. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że pełnomocnictwo udzielone zostało profesjonalnemu pełnomocnikowi i obejmowało prowadzenie sprawy o sygn. IV Np 35/22 oraz wszelkich spraw wiążących się lub wynikających ze wskazanej sprawy. Nie budzi żadnych wątpliwości, że gdyby zamiarem pozwanego od samego początku było objęcie tym pełnomocnictwem również umocowania do złożenia oświadczenia o potrąceniu, to pełnomocnik zadbałby, aby taki zapis znalazł się w jego treści. Z uwagi na brak w treści pełnomocnictwa procesowego rozszerzenia jego zakresu na czynności materialnoprawne, również z tego powodu nie sposób przyjąć, że pozwany złożył skutecznie zarzut potrącenia. Nietrafny jest wobec tego podnoszony przez pozwanego zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania tj. art. 130^{1a} § 1,2,3 k.p.c.

Na marginesie należy więc tylko podnieść, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe rozważania na temat zarzutu potrącenia, a tym samym prawidłowo uznał, że powodowi należy się całość dochodzonych roszczeń albowiem nie doszło do skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności stron. W analizowanej sprawie – wbrew twierdzeniom pozwanego – Sąd I instancji nie naruszył art. 203¹ § 1 pkt 1 oraz § 3 k.p.c. Zgodnie z jego treścią podstawą zarzutu potrącenia może być tylko wierzytelność pozwanego z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez powoda, chyba że wierzytelność ta jest niesporna, stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu, orzeczeniem sądu polubownego, ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym, zatwierdzoną przez sąd ugodą zawartą przed mediatorem, lub uprawdopodobniona dokumentem potwierdzającym jej uznanie przez powoda (§ 1 pkt 1). Przepis wymaga, aby wynikała ona „z tego samego”, a nie „z takiego samego” stosunku prawnego, chyba że jest ona niesporna lub uprawdopodobniona dokumentem nie pochodzącym wyłącznie od pozwanego. Za wierzytelność „niesporną” należy uznać taką wierzytelność, którą powód uznaje. Jeżeli istnieje spór co do wierzytelności, przykładowo spór sądowy, to nie możemy uznać tej wierzytelności za wierzytelność „niesporną”. Wierzytelność pozwanego musi zatem pozostawać w związku z wierzytelnością dochodzoną pozwem. W konsekwencji nie może stanowić podstawy zarzutu potrącenia wierzytelność pozwanego, która pozostaje w jakimkolwiek związku z wierzytelnością powoda. Co prawda, zarzutem potrącenia można objąć także wierzytelność mającą swoje źródło w różnych stosunkach prawnych, niemniej jednak złożenie tego oświadczenia jest dopuszczalne w świetle art. 498 k.c., pod warunkiem że wierzytelność jest niesporna lub uprawdopodobniona dokumentem nie pochodzącym wyłącznie od pozwanego.

W zakresie uprawdopodobnienia wierzytelności zgłoszonej do potrącenia ustawodawca wprowadził wymóg złożenia dokumentu nie pochodzącego wyłącznie od pozwanego. Ograniczony on został do dokumentu, co oznacza, że nie można uprawdopodobnić roszczenia zgłoszonego do potrącenia za pomocą świadków. Rozumieć go należy w ten sposób, że dokumentem tym może dysponować pozwany, ale wytworzony został on przy udziale nie tylko samego pozwanego, ale pozwanego i powoda lub ewentualnie osoby trzeciej. Owo „pochodzenie” dokumentu nie oznacza w czym posiadaniu on się znajduje, lecz kto go wytworzył. Nie jest bowiem wystarczające samo twierdzenie pozwanego lub dokument wystawiony tylko przez niego. Nie wystarczy samo oświadczenie, że żadne działania pozwanego P. S. (1) w ramach wzajemnej współpracy nie odbywały się na szkodę przedsiębiorstwa i (...). Do uwzględnienia skutecznego zarzutu potrącenia konieczne jest udowodnienie roszczenia.

Dlatego też wszelkie okoliczności związane z istnieniem wierzytelności stanowiącej podstawę złożonego przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu, jako dotyczące wierzytelności w stosunku do której nie sposób stwierdzić aby pochodziła z łączącego strony stosunku pracy, a równocześnie wierzytelności nieuprawdopodobnionej wymaganym dokumentem, skutkowało przyjęciem nieskuteczności zgłoszonego zarzutu potrącenia. Tutejszy sąd dostrzegł, że

pełnomocnik pozwanego w dalszym ciągu nie potrafił wskazać z jakiego stosunku prawnego pochodzą zgłaszane przez niego wierzytelności, stwierdzając jedynie lakonicznie w apelacji, że „nie budzi wątpliwości, że jest to ten sam stosunek – bez względu na to, czy jest to stosunek ściśle cywilny pracowniczy czy cywilno – prawny”. Jest to jednak za mało na przyjęcie by zarzut potrącenia został w analizowanej sprawie wykazany. Poza tym, ewentualne wzajemne rozliczenie stron mogą nastąpić w innym postępowaniu, nie zaś Sądem Pracy, którego to zakres spraw jest wskazany w przepisach prawa.

Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego dla zastosowania art. 5 k.c. konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym./postanowienie SN z dnia 2.08.2023 r, I CSK 6628/22/

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, wbrew wnioskom pozwanego, zawartym w apelacji, opisane wyżej zarzuty apelacji, wobec nieskuteczności podniesionego zarzutu potrącenia oraz nieuwzględnienia zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego czyni całkowicie nieuzasadnionym zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 5 k.c. w szczególności wobec twierdzeń apelacji co do braku szkody po stronie powoda, gdy tymczasem szkoda i jej wysokość wynika wprost z wyroku skazującego.

Stąd też na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.